

[Anton Nielsen.]

føre. Det er en erfaring, vi har fået. Det er en erfaring, jeg også har fået bekræftet i det par dage, jeg har været her.

Der var engang, hvor socialdemokratiets slagord, så vidt jeg ved, var:

„Vi være de riges ris,
vi være de fattiges værnere“.

Det var dengang. Nu har man byttet om på det og pisker den danske arbejderbefolkning med skorpioner, allierer sig med det hellige kors, allierer sig med det konservative folkeparti og Arbejdsgiverforeningen, allierer sig med et parti, som kalder sig for centrum-demokraterne, som ikke er demokrater, og som har ét formål, nemlig at stille sig selv i centrum. Det er de allierede, man har fået, eller har ønsket sig, åbenbart. Man har ikke ønsket at snakke, ej heller tale eller forhandle med de øvrige arbejderpartier i dette høje ting. Man har bedt dem komme til en orientering, når tingene var en kendsgerning, når man havde fået rubriceret tingene i forhold til det konservative folkeparti og Arbejdsgiverforeningen. Det er derfor heller ikke nogen mærkværdighed, at Arbejdsgiverforeningen i dag i dagens aviser udtrykker sin dybtføjte tak til landets regering og dens medløbere.

Man må undres over, at man ikke hører én eneste protest fra socialdemokratiske folketingsmedlemmer, som dog påstår at være arbejderklassens repræsentanter her på tinge, når formanden for det hellige parti begynder heroppe at påstå, at vi lever på nas, at arbejderne lever på nas, at den danske befolkning lever på nas. Hvem er det, der lever på nas? Er det pensionisterne, hr. Kjeld Olesen, er det de uddannelsessøgende, hvis ordninger man har ødelagt i en sådan grad, så kun de velbjegetes børn er i stand til at få en uddannelse efterhånden? Eller er det de arbejdsløse, de godt og vel 100.000, der lever på nas? Jeg synes, man i anstændighedens navn, uanset om man er gået i kompagniskab med et parti, dog måtte luge de værste blomster ud, tage sådan en ved vingebenet og forklare, at det er ikke de præmisser, der gælder for Danmarks såkaldte største arbejderparti. Det har man ikke gjort. Det er måske, fordi man er enig, hvem ved? Måske er man enig i, at de arbejdsløse lever på nas?

Man kunne godt få indtrykket af, at man

ikke i regeringen, ej heller her i folketinget i det hele taget, har nogen særlig interesse for de arbejdsløses vilkår og betingelser. Jeg har haft den særprægede fornøjelse at være arbejdsløs i lange perioder. Jeg har også haft den fornøjelse, eller den blandede fornøjelse, må jeg vel hellere sige, at opsøge indtil flere regeringer siden 1970 som leder af de arbejdsløse i Storkøbenhavn. Hver gang er vi blevet fyldt med snak og snak og atter snak, fuldkommen på samme måde som man har snakket om de arbejdsløse her til aften. Intet effektivt har man gjort for disse mennesker, som bl. a. er smidt ud i den ulykkelige situation i kraft af dette ting og den politik, som dette ting fører. Man har afvist os med forskellige begrundelser. Da Hartlingregeringen sad ved magten, var det, fordi der altid var regnvejrr om onsdagen, at vi havde så mange arbejdsløse. Da den socialdemokratiske regering kom til, fortalte man de arbejdsløse, at vi selvfølgelig måtte forstå, at det ville tage tid at rette op på de forsyndelser, som Hartling havde forårsaget, ja, det er klart, og det havde vi også forståelse for. Statsministeren udtalte, at inden et år ville alle mand være i arbejde. Det var der nogle der troede på. Det er der ingen der tror på mere. Ingen tror på de ting, der kommer fra de såkaldte forligspartier i dette folketing. Ingen tror på det og de løfter, som kommer herindefra til de arbejdsløse. Man har løjet, man har bedraget over 100.000 mennesker og deres familier igennem 5 år. Så kommer man her og vil have et forlig presset ned over arbejderklassen, med en lønramme på 2 pct., som i realiteten betyder en nedgang i reallønnen. Det ved I socialdemokrater jo udmærket, det ved i hvert fald formanden for Landsorganisationen, som også er socialdemokrat — det har jeg da forstået at han er. Det vil I altså have os til nu. 100.000 arbejdsløse, en lønramme på 2 pct., og så kan vi se, hvordan vi vil klare os, for I har slået jer sammen med nogle helt andre end dem, vi repræsenterer og kommer fra, Jeg mener ikke, at det er en måde at gøre tingene på.

Man snakkede i mange år om et velfærdssamfund. Hvis der nogen sinde har eksisteret et velfærdssamfund i dette land, hvilket jeg i meget høj grad vil betvivle, så må vi i hvert fald sige, at dette velfærdssamfund, det er man i færd med at ødelægge, man er